

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

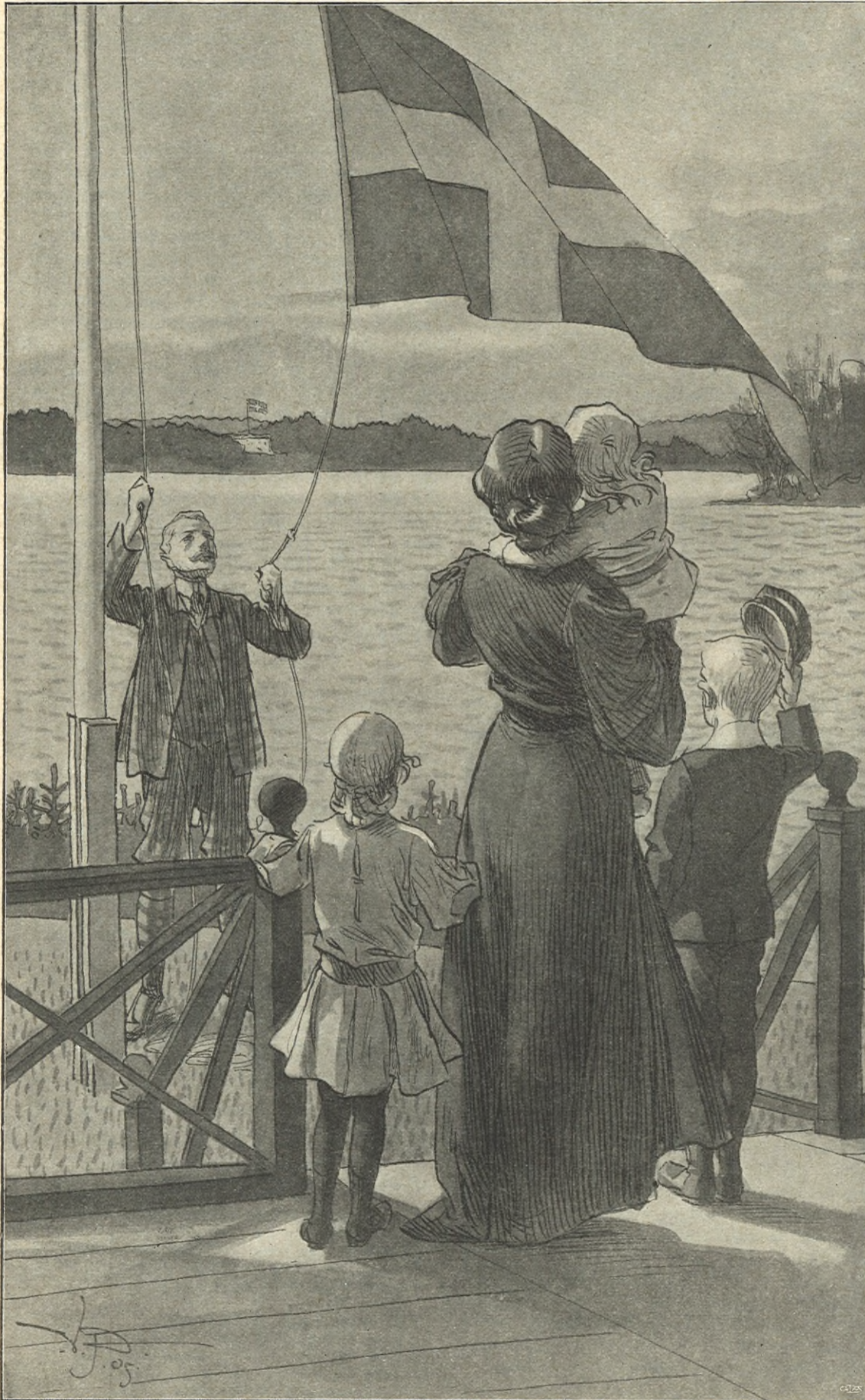

HOMMEN

ILLUSTRERAD TIDNING
FÖR · KVINNAN · OCH · HEMMET ·

HUFVUDREDAKTÖR OCH ANSV. UTGIFVARE: FRITHIOF HELLBERG.

RENA FÄRGER!

NU SJUNKER natt och dagen gryr
i daggig glans, med luften ren,
och nattens dröm, den onda, flyr
för morgonrodnans purpursken.

Men när, mitt folk, af sol du väcks
och nattens sista skugga går,
i flaggan, som för brisen sträcks,
du ser att Sverige ensamt står.

I duken mer ej tecknet finns
på att en bror du en gång haft,
och därför glöm och *ett* blott minns:
att lita på din egen kraft.

Din gamla flagga mer är värd
än den du strök från stängen nyss:
den gamla blödt bland tappra svärd
och fläckats ej af Judaskyss.

Ej något märke finns i den —
som himlens blå är hennes fält —
men korset känner du igen:
det lyst vid Lützen och vid Bält.

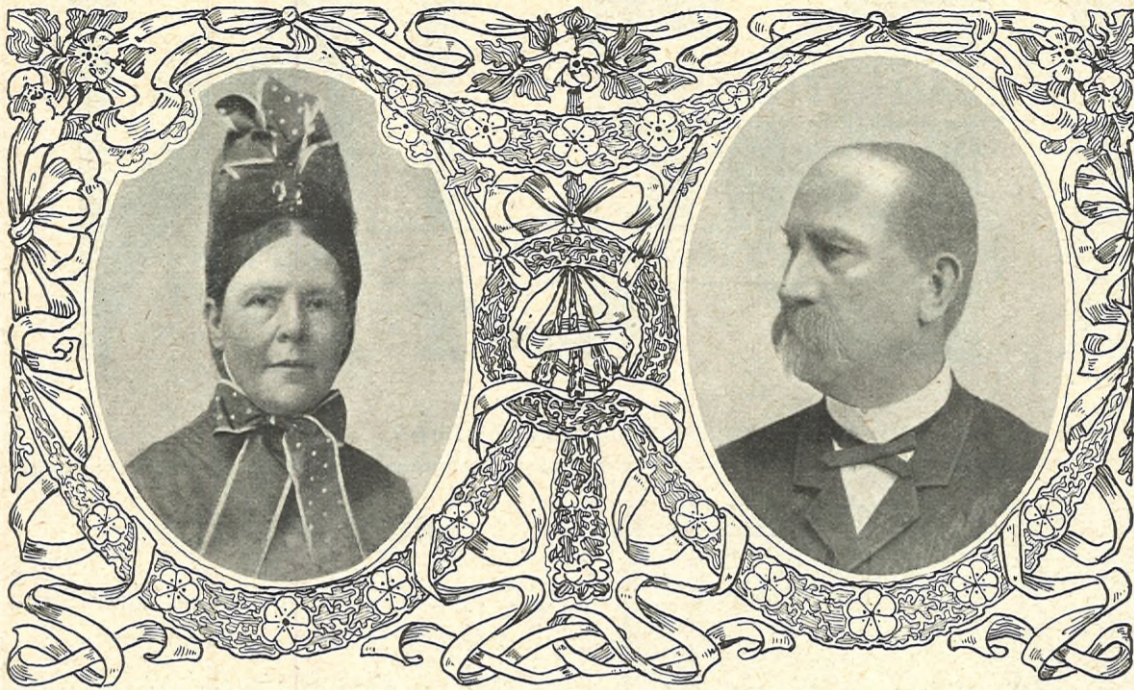
Så lyft din panna, ryggen rak,
se dag, som kommer, modigt an!
Bor trohet under svenska tak —
i farans stund *ett* folk, *en* man!

Den rikedom af Gud du fått
i våra berg och hjärtan lagd,
den lyse dig — som gult och blått —
till krigisk eller fredlig bragd!

På svärdets fäste eller plog
din fasta hand lägg lika trygg,
och under furorna i skog
som förr i kärlek hemmet bygg!

Och faller solsken rikt därpå,
når stormen än din fagra strand,
kan lugn du mot din framtid gå:
ditt blir det, dina fäders land!

DANIEL FALLSTRÖM.

GENERALMAJOR OCH GENERALSKAN SJÖCRONA.

ETT GULDBRÖLLOSPAR. GENERALMAJOR OCH GENERALSKAN SJÖCRONA.

FÖR MÅNGA svenskar, i all synnerhet skåningar, äro originalen till ofvanstående porträtt ingalunda obekanta. Hvem har väl vistats, om än så kort, i "lilla Paris" utan att ha lärt känna det vackra Helgenäs, en liten idyllisk villa med utsökta träd, härlig frukt-trädgård och drillande näktergalar, belägen en kvarts promenadväg från Kristianstad.

Där firades den 31 oktober guldbrällöpp af det gamla ädla par, som aldrig gjort annat än godt, som utvecklats en storstad gästfrihet och som förvärfvat sig en sällsynt trofast och stor vänkrets.

General Sjöcronas lif och verksamhet äro alltför kända, för att jag på något sätt skulle drista mig att beskriva desamma. Den fina hjärtliga ton, ofta späckad med kvickt och uddigt skämt, som ständigt råder inom Helgenäsfamiljen, gör att den alltid hägrar för mitt minne som en verklig idealfamilj. En fru sade en gång: "Har du någonsin tänkt dig en ljufvare famn än tant Anna Sjöcronas? Det finns ett godt hjärta därinom, till hvilket man längtar både i sorg och glädje." Och inte nog med att hon är god som guld och gifmild som få, utan hon är äfven den skickligaste husmor man kan finna. En månad i hennes kök skulle kunna motsvara tio i en hushållsskola. Aldrig ett häftigt ord till tjänstfolk eller underordnade, alltid vänlig och öfverseende, ofta med en bred glimt af skälmaktighet.

Och hvar såg man en större barnvän än denne guldbrällöppsbrudgum! Otaliga äro de små folkskolebarn, som trippat uppför trappan på Helgenäs i nya dräkter och nya skor för att tacka sin gamle inspektör för gåfvorna — och för att ytterligare omhuldas. Hela karavaner af skolbarn bruka om somrarna stå utanför grindarna för att passa på, när klockan slår den timme, då "generalen bjudit dem på krusbärsmatte". Att de alla kände honom, är ju ganska naturligt, men att han hade reda på så godt som hvarenda ens namn och förhållanden, det visar hvilket varmt intresse han hade för sina små fattiga vänner.

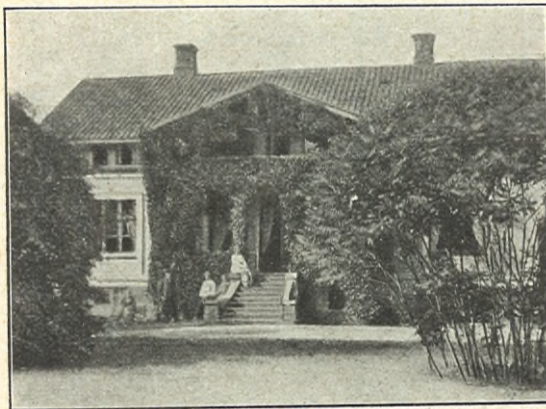
Och hvilka roliga fester ha ej gifvits på Helgenäs, om somrarna med isblock och röda vallmor på bordet, om vintrarna vid flammande hemtrefliga brasor. Hvem minns ej den glada fest, som gick af stapeln, då generalskan blef

60 år? Ute på stora gräsplanen uppfördes en pantomim, författad för tillfället och med aktörer och aktriser ur den s. k. förståndiga människoklassen. Där såg man en borgmästare rida på käpphäst, en kammarherre agera värds-husvärd, doktorer och officerare uppträda som pjerrots och burleska sjömän, samt de respektive fruarna, döttrarna och flammorna agera Colombine och uppsasserskor. Det var en härlig dag, och all denna ståt för en publik af blott 3 personer!

Ja, Helgenäs är ett ljufligt och soligt hem, där det är godt att vara.

Mätte det gamla älskade guldbrällöpparet ännu många år få fylla sitt lifsvärf och mätte de allt fortfarande få bibehålla den sinnets friska ungdomlighet, som gör att man har svårt för att tro, att det är guldax och ejsilfverax, som i år flätats in i brudkronan.

LADY LEILA.

HELGENÄS.

KONUNG OSCAR I JÖNKÖPING.

MED ANLEDNING af, att konungen i dagarna aflagt besök hos drottningen på Sanna, har hans majestät samtidigt gjort en visit i Jönköping. Efter att i lördags morse med extratåg ha anländt till Vetterstaden, åkte han jämte landshöfdingen frih. Palmstierna till residenset, under färden dit hyllad bl. a. af folkskolans elever. Sedermera besåg konungen Smålands artilleriregementes kasern och den vackra stadsparken, hvars anläggningar varmt intresserade honom. Vi meddela från detta besök längre fram i numret ett par bilder.

FJÄLLGUBBEN. EN POLITISK VISA OCH DESS POET. FÖR IDUN AF BIRGER SCHÖLDSTRÖM.

JAG LÄSER i Iduns frågeafdelning — nr 41, frågan nr 579 — en anhållan om upplysning angående en gammal visa, hvarur en och annan stro låst sig i den frågandes hågkomst. Och ett halft förgätet barndomsminne skjuter fram ur det förgångnas moln. Bland de många gamla värmlandsvisor, dem jag, nu för ett halft århundrade sedan, hörde från min sångkära och sångrika moders mun, var och den om *Fjällgubben*, som "satt på sin tröskel, af mossbeväxt håll, en kämpe från urminnes tider". Den vackra melodien, i folkvisans ton, bevaras ännu den dag i dag är i mitt minne, men jag har förgäfvets eftersökt den i äldre musikkataloger; blott en transskription för piano af melodien till *Fjällgubben* har jag upptäckt och ser, att tonsättaren heter Rubenius. Orden hafva däremot varit lättare att uppspana. Det finns knappast en svensk tidning för 91 år sedan, som ej meddelade visan i fråga, och ända in på 1840-talet är den stående i de hundratals skillingstryck, som den tiden spredos på landsbygden af kringvandrande visförsäljare. "*Fjällgubben*" har således varit i flere årtionden en af de i vårt land mest kända och omtyckta folkvisor.

Allra första gången den förekommer i tryck är i Carlstads Tidning för den 17 augusti 1814. Jag tänkte först hänvisa den efterfrågande till denna tidning att därur låta afskrifva visan, men vid dess genomläsning föll jag i förundran. Visan är, som sagdt, daterad den 17 augusti 1814, men kunde likaväl varit daterad den 17 augusti 1905. Stämningen öfver det hela, vissa uttryck, ja, allt verkar så, att den kunde rakt af varit aktuell nu i somras. Jag behöfver ej påpeka, hvilka uttryck jag här menar, viss om att läsaren själf genast finner dem, likasom att äfven visans rent poetiska förtjänster, hvilka tyda på den götiska sångskolans börjande inflytande, göra den förtjänt af att för ett yngre släkte återupplivas.

FJÄLL-GUBBEN.

Långt upp uti Norden, på fjällryggens topp,
Där stormarna ryta förfärligt,
Dit vandrarens steg sällan hittade opp,
Där midsommarns sol ej går ner i sitt lopp
Och Carlvagnen glindrar så härligt —

Där satt på sin tröskel, af mossbeväxt håll,
En kämpe från urminnes tider;
I håliga klippan han hade sitt tjäll,
Bad, förrän han somnat, till Gud hvarje kväll
Och drömde om forntida strider.

"Sex tjog," så han talte, "i kväll fyller jag
— Ett räkneseft efter hans vana —;
"Jag tackar dig, Gud, för hvart år, för hvar dag,
För ärr, dem jag fått uti blodiga slag
På ärans och segrarnas bana."

Hans bön var ej längre, men hjärtlig och varm,
Då hastigt stod honom helt nära
En ungersven väpnad — blod flöt från hans arm,
Som hafsvågen höjdes hans fläsande barm,
Hans ord voro brutna och tvära:

"Jag kommer från striden — med dig vare fred!
Tro ej, att för faran jag ryste;
Ty vet att för Svea och Carlar jag stred!"
Här böjde den gamle sin snöhhjassa ned,
Hans ögon som norrskenet lyste.

"O, hör du ej, gubbe, hur Asa-Thor kör
Och dundrar från norr och till söder?
Men kanske du vet ej — så hör då, så hör:
Nu Svea mot Nore sin kämpafloek för,
Nu bröder dra svärd emot bröder.

Vår äldrige kung ville sitta i fred,
Sin son och sitt folk gärna spara;
Han trodde som förr efter svenskmanne-sed
På helgden af löften, just som på en ed,
Och såg hvarken list eller fara.

Sagermans Tvätt-pulver "Tomten"

Man tänkte dock narra oss just med god smak
Och sökte att blott vinna tiden;
Men nu lita vi, under vapnenas brak,
På Gud och vår kung och vår rättvisa sak
Och ljunga som lejon i striden.

Sitt öfvermod Nore snart umgälla skall,
Förgäfves omgjordad af bergen;
Hans kämpar re'n flykta — snart stundar hans fall,
Och segrarens fana på Vinger och Hald
Snart svajar i blågula färgen."

Nu höjde den gamle sin hopkrumpna kropp,
Sitt öga på himlen han fäste,
Han lyftade händerna andäktigt opp
Och sade: "Gud skydde vår Carl och ditt hopp!
Men Hald är ett räfvarnes näste.

Där föll, just då månen på himlen var half,
En natt, nära hundra år sedan,
Den hjälten, för hvilken Europa än skalf,
Nu sitter han där högt på stjärnornas hvalf.
Hans segrar, dem känner du redan.

Så ofta i krig var den lott mig beskärd
Att närmast få stå vid hans sida;
Och då, må du tro — när han höjde sitt svärd,
Då skulle du sagt, att förgäfves en värld
Gick honom till mötes att strida.

Men, yngling! du bleknar — ditt öga blir matt,
Som slocknande lågan det brinner;
Lägg ner dig på mossan — blif hos mig i natt,
Och jag dina sår vill förbinda, så att
Ditt blod icke mer dig förrinner.

Vid gryningen skall i din rustning du stå
Och ila, din post att bevaka.
O! hälsa Carls bussar och bed dem gå på.
Och säg, att de Röda fått stryk af de Blå,
Så långt jag kan minnas tillbaka."

Och morgonen kom — och den unge försvann,
Då snart hördes smattrande dunder.
Den gamle af längtan och hänryckning brann;
Från bergryggens höjd såg helt tydligt nu han
En strid, som begyntes därunder.

Som lejon mot lejon man röt och man drog.
"De Blå", sade gubben, "bli baskal!"
Och just som de segrade, just som man slog
Triumfmarsch — den äldrige leende dog:
Hans kropp låg som bortfaldnad aska...

Visan är i sitt ofvan nämnda första framträdande undertecknad: S—k. Denna signatur var för ett nittiotial år sedan ganska ofta förekommande i Carlstads Tidning och betecknade rektorn vid lärdomsskolan där i staden, magister *Nils Leonard Spaak*, en högt begåfvad man, med lätt sinne och, hette det i en gammal värmländings anteckningar om honom, "så som en poet ägnar och anstår föraktande lifvets prosa och därför ock en rätt skral lärare". Det tillägges: "Ett snille var han dock, och Carlstads Tidning hade flere år sin glans af hans poetiska skapelser, bland hvilka särskildt Fjällgubben, som skrefs i anledning af kriget med Norge, väckte en stor uppmärksamhet, sattes i musik och länge sjöngs."

Äfven satiriska småstycken flöto ur hans penna. Mest bekant af hans satirer tyckes i Värmland varit "Redikylerna". Ett litet utdrag ur detta stycke meddelas här.

REDIKYLERNA.

En afton, häromda'n på balen,
Då allt hvad skönt var lät sig se
Och kurtisörer stred i valen,
Tilldrog sig denna händelse:
En lång sekter med smala ben
Fann på den lustiga idén
Att några redikylar tömma,
Som lågo där på bänkarne,
Och fann i hvar en härlig gömma,
Som innehöll just följande:

I Pellas redikyl:

En metkrok, ganska illa gjord,
Invecklad uti några lappar,
På hvilka stodo dessa ord:
Jag metar jämnt, men det ej nappar.

I Sallys redikyl:

Omhvärd af tjusande parfym,
En skön husar på hästen skakar,
Och det står skrifvet vid hans plym:
Det ändå lite' fågel smakar.

Och så vidare, den ena Carlstadsskönheten efter den andra. Pella var, för öfrigt, en fröken W*, gammal kokett, och Sally en mamsell S., som troddes vara kär i en husarofficer.

De af mina läsare, hvilka komma i håg de trefliga berättelser, August Blanche lagt i munnen på klockaren i Danderyd, erinra sig måhända den favoritvisa till kung Karl Johans ära, som klockaren ofta med så stor hänryckning sjöng vid sitt klavér:

Tyskland! vakna ur din dvala
Och din skyddsgud känn!
"Varde fritt!" så hörs han tala,
Och det vardt igen. O. s. v.

Blanche anser, att den gode klockaren själf varit den verkliga auktor till denna kantilena. Detta är orätt, ty författaren var rektor Spaak, och äfven denna sång lästes först i Carlstads Tidning 1814. Till historien därom hör eljes, att Carl Johan blef, när stycket för honom öfversatts så förtjust däri, att han tilldelade Spaak titeln af "konglig bibliotekarie".

Spaak afled, fyratiotvå år blott, i Carlstad 1819. En 90-årig dotter till Fjällgubbens författare, fröken Selma Spaak, lefver, tror jag, ännu, i Linköping. Åtminstone lefde hon där härom året.

ANGELO. AF MARIKA CEDERSTRÖM (MARK STERN).

(Slut fr. föreg. nr.)

DET GICK EN TID, kanske ett par veckor, utan att någonting inträffade. Hvar kväll hörde jag bagaren spela. Också hans fönster stod öppet åt gatan, och hade jag endast kunnat höja mig en våning uppåt, skulle jag kunnat se in till den lille mannen, där han stod med sitt instrument. Han spelade ungefär en half timme, sedan hörde jag honom gå litet i rummet, hörde honom ställa undan skodon, lyfta en stol, slutligen stänga fönstret och så blef det tyst. Han var en man med ordentliga vanor, och jag hörde honom aldrig komma hem senare än nio någon kväll. Man kunde inte ha fredligare granne.

Angelo fortsatte emellertid sitt behagliga dagdrifvarlif. Han och ett par till af gloparna hade fått kafévärden att ställa ut ett litet bord åt dem på själfva trottoaren, och där sutto de nu i timtal och behärskade fullständigt gatan. Det är outhärdligt, sade fru Petit, som gärna ville stå i dörren till sin bod, men som gloparna gjorde spe af, emedan hon var så omätligt tjock. Nu sitta de där precis hela dagen, sade hon, och ingen anständig människa vågar visa sig vidare... När Félicie skyndade öfver gatan på väg till eller från sitt arbete, hälsade Angelo numera alltid på henne, artigt, icke alltför bekant, men med en diskret blinkning, som kunde tydas hur som helst... Flickan rodnade, böjde en smula på hufvudet och ilade bort,

Men hvarje afton var hon numera ute och promenerade en stund — med väninnor... Kvällarna äro så vackra nu, sade hon. Det är den årstiden; man kan inte sitta inne jämt.

Fru Carrara sade ingenting. Men fru Petit, som hade ögonen med sig, vinkade en dag in mig i butiken, då jag just gick förbi, och meddelade mig att bekanta kvällen förut sett fröken Félicie draga nedåt rue de France med

Brud- & Bröllops-

sidentyger, i hvitt, svart och kulört, sista nyheter i ouppnådt urval från 90 öre till kr. 13 pr mtr.

Sändes tull- & portofritt direkt till privata.

Profver omgående franko.

Schweizer & Co, Luzern S 5, (Schweiz).

Sidentygs-Export. — Kungl. Hoflev.

den af alla gudar förgätna odågan Angelo. Kan man tänka sig, en bättre flicka sällskapa med den där! sade hon...

Det kanske är misstag alltihop, försökte jag. Nej, det var intet misstag — och det framgick småningom, att de bekanta, som sett Félicie, helt enkelt voro fru Petit själf.

Jag för min del såg sällan fröken Carrara denna tiden. Hon var mycket upptagen af sitt arbete, och om aftnarna var hon, som sagdt, ute. Men jag hörde henne ibland sjunga, och jag märkte, att hon var nättare klädd än någonsin förut och bar svarta sammetsband om halsen.

Som jag vaknade en morgon och skyndade upp för att öppna mitt fönster, såg jag vid första blicken ner på gatan att något nytt och ovanligt var å färde.

Det var en dag i medio af maj och luften var så mild, så klar och så doftande, att den aldrig tyckts mig så härlig förut. Jag fick fort något plagg öfver mig och ställde mig så lutad mot mitt fönsters lilla balustrad att observera händelserna därnere.

Det var folksamling utanför Café Dante. Först och främst naturligtvis några af gloparna, så ett par allvarliga arbetare, flere kvinnor, en flock barn, kafévärden, skoflickaren, fru Petit... Det var någonting de diskuterade. En af gloparna lämnade upplysningar, och kafévärden bar en uppsyn full af sårad värdighet och kränkt förtroende. Fru Petit var mycket ifrig, hon talade oafbrutet, bannade och försäkrade och såg ut, som om hon menat: jag kunde sagt det förut!... Angelo var ej där.

Jag kunde ej uppfatta hvad de talade om. Nya människor kommo förbi, stannade vid gruppen och fingo del af hvad som hänt. Några af barnungarna började en lek, jag förstod att det skulle vara tjuf och polis. De skreko och sprungo vildt på gatan, men ingen brydde sig om dem. Det kom ett par kunder till fru Petits matvaruhandel, men när de sågo, att ingen var innanför disken, gingo också de ner till kaféet, funno frun där och drogos själfva in i det allmänna intresset.

Högst nyfiken började jag skyndsamt att klä mig för att få sälla mig till de andra, Som jag kom ut i tamburen, mötte jag just fröken Félicie där, och vi gjorde sällskap utför trappan.

Jag frågade henne, om hon visste hvad som stod på, men hon visste det ej. Kvällen förut hade varit söndag och herr Mazarin hade varit inbjuden i familjen, så att fröken inte kunnat komma på sin promenad. Jag hade också hört henne slå i köksdörren och svara modern vresigt. Men nu var hennes hy klar och hennes ögon glänste, och jag förstod att det var Angelo de genast och först sökte i gruppen vid kaféet, när vi trädde ut på gatan.

Ett par arbetare kommo gående emot oss, och vi frågade dem omedelbart:

Många år kunna Ni använda Edra gångkläder genom att låta tvätta eller färga desamma hos **Örgryte Kemiska Tvätt- & Färgeri A.-B., Göteborg**, som utför dylikt arbete ytterst omsorgsfullt o. billigt.

— Hvad står på?

Den ene svarade, en lång man med örnäsas, som jag kände igen:

— Polisen kom ner i kaféet sent igår kväll för att få tag i den där unga italienaren, Angelo. De ha häktat honom nu på morgonen.

— Häktat? För hvad?

— Långa fingrar, ser damerna! Det var en riktig skälm, den där Angelo. Fullt af ringar och broscher fann man hos honom, som han knyckt af sina snobbiga fruntimmersbekanta!

Mannen med örnäsas skrattade till, och jag tyckte han såg särskildt på Félicie. Så hälsade de båda arbetarne och gingo vidare.

Hvad skulle jag säga? Det gjorde ondt i mig af medlidande med den stackars förälskade flickan, på hvilken detta slag föll, och som kanske snart skulle vara i hvar mans mun, om inte fru Petit hade förstånd att tåga... jag tänkte på henne, hur hon stått under gatljktan, skär, med hufvudet litet nedböjdt, oviss, lycklig och med handen mjukt öfverlåten i den unge mannens... Kom, sade jag, och drog henne beskyddande med mig åt annat håll; jag ville värna henne för alla dessa människors nyfikna ögon, och hon följde mig villigt ned mot en öppen, ödslig terräng.

Vi gingo en stund tysta.

Ändtligen sade jag lågmält, försöksvis:

— Ni kände ju denne herr Angelo litet, inte sant?

Och jag vågade nu se på henne.

Men då såg jag till min förundran, att hennes ansikte var fullkomligt oförändradt, kanske endast en nyans blekare. Hennes ögon voro torra. Hennes hållning var också den vanliga, stram, litet utmanande, i dag säkrare än någonsin, liksom afvisande.

— Jag kände honom, svarade hon, just som man känner alla. Man säger kanske ett par ord någon gång. Det betyder ingenting.

Strax därpå skildes vi.

När hon på eftermiddagen kom hem från sitt arbete, såg jag från mitt fönster att fru Petit hejdade henne i dörren till matvaruhandeln och att de talades vid en lång stund. Men fröken Félicies uppsyn var stolt som vanligt, och när hon strax därpå gick förbi kaféet för att komma öfver gatan, drog hon sin kjol noga intill sig, liksom för att skona den från beröring med denna plats, som till stamkund haft en tjuf... .

Den kvällen spelade icke bagaren.

Jag hörde röster i hans rum, och en stund därpå hörde jag Carraras tamburdörr öppnas och någon välkomnas. Samtidigt blef det tyst däruppe, och jag drog den slutledningen, att det just var herr Mazarin, som var herrskapet Carraras gäst. Någon hade alltså varit uppe och hämtat honom. Han var tagen till nåder, han satt nu därinne, hade trugats från sin flöjtblåsning, hämtats ner midt i veckan, välkomnats ända ute i tamburen och deltog som bäst i familjens kvällsvard... En hederlig, sköt-sam karl var han ju också, smått förmögen, ensam i lifvet, kort sagdt ett godt parti, och som sannerligen ej själf rådde för, om han framkallade tanken på en kanariefågel... Jag kunde höra dem prata från mitt tysta rum, jag satt vid mitt fönster och lyssnade emellanåt till melodierna och sångerna från gator och gårdar rundt omkring. Det blef sen natt, och stjärnorna hade redan tindrat länge på söderns höga, mörkblå himmel, innan bagaren tog godnatt och gick upp till sig igen.

Jag satt ännu en stund uppe.

Jag hade en bok framför mig och ville ej lämna den. Mina ögon voro trötta och min lampa började brinna dåligt, men jag vände ännu sida efter sida. Det blef alldeles tyst i

huset, gatorna blefvo också tysta och i de närmaste husens alla fönster var det mörkt... Till sist slöt jag min bok, jag reste mig och gick några steg i rummet. Det var en god bok jag läst och den hade fånglat mig. Jag tänkte nu på den och gick i minnet igenom särskilda sidor, som jag tyckt mest om.

Men plötsligt märkte jag, att jag med ens upphört att tänka på boken och att det var fröken Carrara jag tänkte på. På fröken Carrara och på tjufven Angelo, som nu satt i häkte.

Angelo! Ja, han var verkligen en vacker gosse, det måste man säga, och det låg sannerligen ingenting underligt i, att en kvinna förälskade sig i honom... Bara hans sätt att hälsa — en prins, som hyllar en prinsessa! Och hans långa, panteraktigt smidiga rörelser, hans leende, som kokett blottade de hvitaste tänder, och, den förföriska, bedjande, öfvertygande, besegrande glimten i hans öga...

Ja, ja, här går du — jag tänkte på mig själf — går så lugnt och sansadt fram och åter i kammaren, har fördrifvit din ensliga aftonstund med läsningen af en allvarlig, gedigen bok — och den fyller dina tankar, den ger dig också nya tankar, gör dig ännu litet klokare, nöjd med din ro och din ensamhet utan önsknings i den ljumma majnatten med klara stjärnor... Men tänk ändå, tänk om du i stället varit en liten Félicie, som går barhufvad på gatan... och om Angelo närmat sig med sitt vackra, värdsamma småleende: — Hvarför har ni så brådt, fröken? säger han. Vill ni inte göra mig den äran att stanna och tala ett par ord med mig?... Och litet senare säger han: Går ni då aldrig ut om kvällarna? Tro inte ondt om mig, tro godt, jag behöfver det... Kom ut, så gå vi ned till stranden. Vattnet är så mörkt och det brusar så vackert — gör mig den äran!

Hvem vet?... Och en annan gång säger han: Jag ser på er hals. Hvad den är hvit nu med det lilla svarta sammetsbandet. Har ingen sagt er det förut? Ni tar väl icke illa upp att jag säger det? Gå inte in ännu! — kom en enda tur till — det står en bänk därborta!... Och hans ansikte kommer helt nära den han talar till.

Ack, Angelo!...

I samma ögonblick var det jag tydligt förnam ett ljud från rummet näst intill mitt eget. Det var familjens hvardagsrum, men fröken Félicie låg där om nätterna. Och hvad jag hörde var ljudet af förtviflad gråt.

Impulsivt sprang jag ut ur mitt rum och knackade på dörren till detta hvardagsrum. Gråten därinne upphörde nästan genast, och en af snyftningar nästan oigenkännlig stämma frågade:

— Hvad är det?

— Gråter ni, kära fröken Félicie? Ack, låt mig få komma in, vill ni inte tala litet med mig? Vore det inte bra?

Dörren var reglad.

Det blef tyst en minut.

— Tack, svarade hon så där inifrån, ni är bra snäll! Men jag grät inte, nej, jag grät inte. Hvarför skulle jag gråta? Har fru Petit varit framme och inbillat er någonting, så tro henne för all del inte. Hon har aldrig kunnat tåla Angelo. För resten, hvarför talar jag om Angelo, jag kände honom knappast. En simpel tjuf. Och jag försäkrar er, jag grät ej.

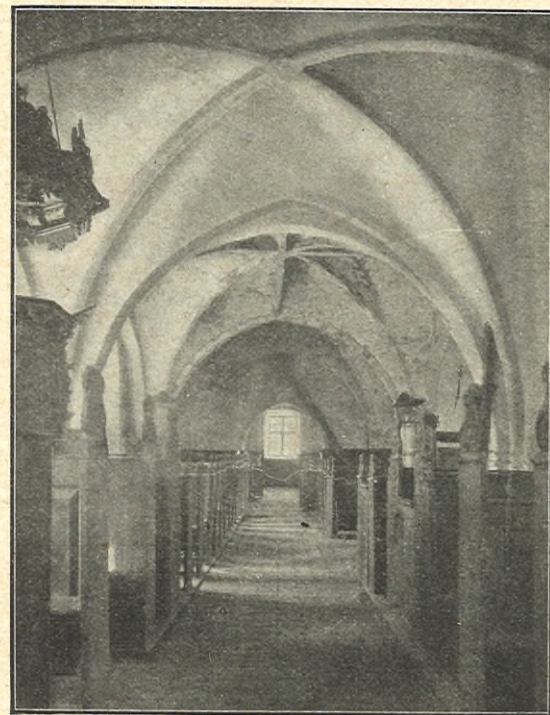
Och hennes röst var verkligen redan behärskad igen, klar, bestämd som vanligt. Hon visade sig inte, nej, men hon tackade mig ännu en gång bakom sin slutna dörr för min vänlighet, och hon tillade åter:

— Hvarför skulle jag gråta?

Nästa morgon bröt fru Carrara för första gången själfmant sin tystnad, och hon förkunnade, att dottern och herr Mazarin, bagaren, i går förlofvat sig. Jag lyckönskade henne, och när jag senare på dagen träffade dottern, lyckönskade jag äfven denna. Hon mottog mina ord med ett leende och behärskad ansikte och sade:

— Vi gifter oss redan i juni. Han får eget bageri den första,

Och litet senare såg jag henne från mitt fönster i den skära linongklänningen med volangerna promenera nere på gatan med fästmannen. De gingo långsamt uppför hela rue Dante, förbi skoflickarens, förbi fru Petit och förbi kaféet, där gloparna, stamkunderna, troget tutto samlade kring Angelos bord på trottoaren...

DET INRE AF KÅGERÖDS KYRKA.

K NUTSTORP. TYGE BRAHE OCH HANS MODER. ETT 300-ÅRS MINNE. AF ALFRED B. NILSON.

U PPE Å SÖDERÅSEN, i djupa skogen, ligger ett gammalt herresäte, vars tindrade gaflar sticka upp öfver skogstopparne. Ensligt ligger det gamla slottet, skildt från världsbullret — ensamt med sina minnen. Knutstorp heter borgen, hvars namn kommer att lefva genom tiderna — tack vare en af dess forna ägare *Tyge Brahe — Dominus de Knudstrup*, som det står på grafmonumentet i Teinkyrkan i Prag.

En solig dag i slutet af september styrde vi kosan till denna minnesrika trakt. Och under vägen, ej långt från vår bestämmelseort, passade vi på och tittade in till en, som var med på den stora astronomens tid — Kågeröds gamla kyrka. Ett fridfullt, idylliskt medeltidstempel, beskuggadt af en trädgård, hvars bladverk prunkade i höstens alla färger.

Kågeröds kyrkas äldsta del torde förskrifva sig från medeltidens tidigare skede. Den gör ett egendomligt intryck med sina kalkmålningar, hvilka åstadkommits under slutet af 1400-talet. Med barnets naiva och lekande fantasi ge den tidens "bygdekonstnärer" uttryck åt samtidens religiösa medvetande på ett fritt och otvunget sätt.

Kyrkan gömmer inom sina murar ett dystert minne. Det var under dessa hvalf, som Gagge,

en öfvermodig adelsman, nedsköt munkeprästen Hans framför Herrans altare. Den förstnämnde, en väldig Nimrod, hade för sed att medtaga sina hundar i kyrkan, och då dessa vid ett tillfälle förde oljud, blef deras ägare offentligt bestraffad från predikstolen af prästen, med för denne ofvannämnda, ödesdigra påföljd. Gagge själf fick för sitt illdåd släppa halsen till under bödelsyxan. Så förtäljer krönikan...

I Kågeröds kyrka finnes det Braheska grafkoret. Här ligger Otto Brahe, den berömde astronomens fader, begravnen, äfvensom hans son Sten Brahe. De ha dock ej ostörda fått hvila i sina grafvar. På 1700-talet lät en ny ägare till Knutstorp hänsynslöst sönderslå kistorna och vräka bort dess innehåll, för att bereda plats åt ett par af sina aflidna anhöriga.

En grafsten, som förut haft sin plats öfver grafkoret, men nu finnes uppställd i kyrkans sakristia, skänker åt eftervärlden bilderna af Tyge Brahes föräldrar Otto Brahe och Beate Bilde; deras drag ha under årens lopp nästan utplånats.

Det är nu jämnt 300 år sedan fru Beate Bilde gick till sina fäder. Hon afled nämligen den 17 oktober 1605 å Billes gård vid Lund. Med anledning häraf vilja vi ägna ett par rader åt hennes minne.

Hon föddes på Skarhult i Skåne den 30 april 1526. Hennes fader, Claus Bilde på Lyngsgård, tillhörde en af Skånes förnämsta och rikaste släkter.

Efter hennes makes död, som inträffade redan 1571, öfvergick Knutstorp, hvilket i många år tillhört slakten Brahe, i arf till de båda älsta sönerna Tyge och Sten Brahe. År 1584 finna vi Beate Bilde som hofmästarinna hos drottning Sofia vid Fredrik den II:s hof. Jämnt 10 år därefter säljer Tyge Brahe sin del till brodern Sten med förbehåll att för all framtid äga rätt att kalla sig herre till Knutstorp.

Säkerligen var det ej utan saknad han afhände sig Knutstorp — barndomshemmet. Hvad som föranledde honom härtill var ej ekonomiskt bryderi. Det var snarare tidsförhållandena, som tvungo honom härtill. Vi vilja något närmare förtydliga det sagda.

”År 1578” — säger en häfdatecknare —

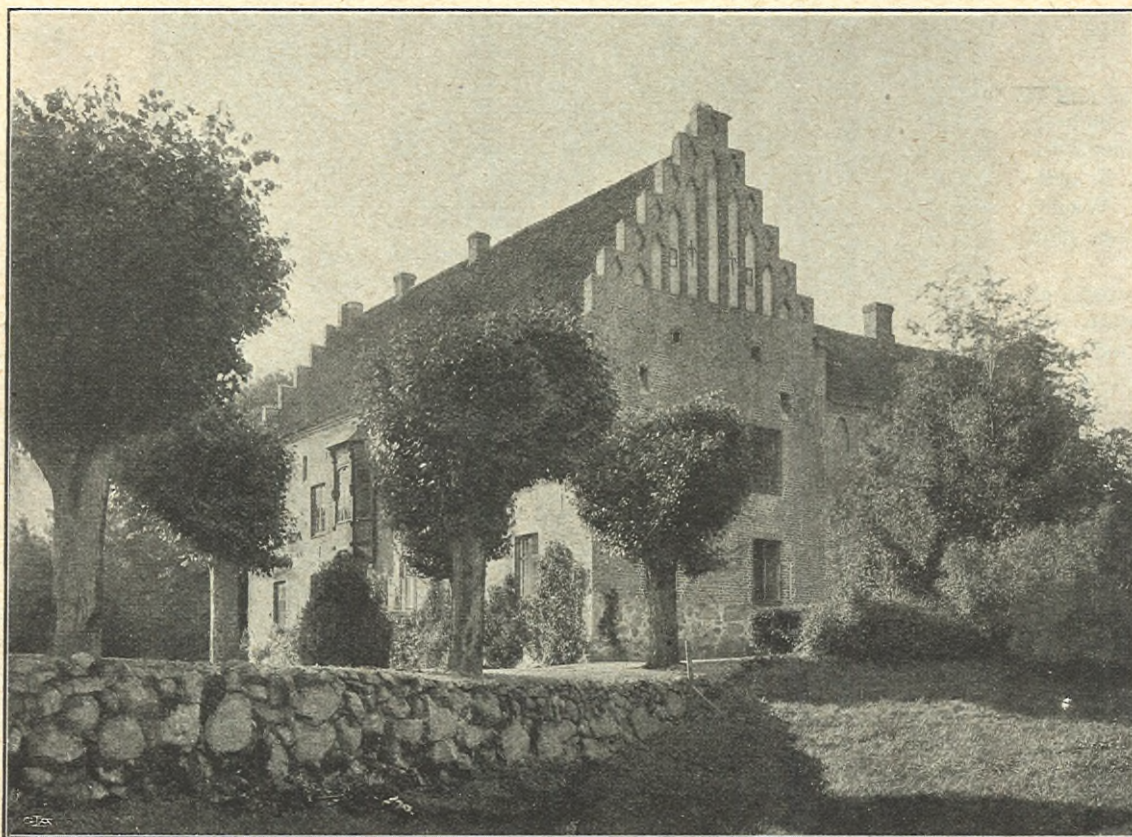
”fick Tyge Brahe en besvärlig frossa, men dess kyla var ej mäktig att dämpa kärlekens eld. Han gifte sig med Christina Barbara.” Man har tvistat om, huruvida Christina Barbara var en tjänstflicka på Knutstorp eller en prästdotter i trakten. Huru som helst härmed, faktum är, att hon var en kvinna af ofrälse börd. Och detta Tyge Brahes steg sågs ej med blida ögon. Men för att ännu en gång citera: ”han var i detta singulière som i så många andra ting.” Christina Barbarasynes för Tyge Brahe ha varit en stjärna af första ordningen. Deras äktenskap var så vidt man vet lyckligt. Hon följde honom till främmande land och sörjde bittert efter hans frånfalle. Då emellertid ej fru Christina var adlig, voro deras barn

TYGE BRAHES FÖRÄLDRAR, OTTO BRAHE OCH BEATE BILDE. GRAFSTEN I KÅGERUDS KYRKA.

ej heller adliga, och sålunda, enligt lagen, utan rätt att ärfva ett jordagods. Som ett exempel på, hururåmärket mellan frälse och ofrälse respekterades, kan anföras följande. Tyge Brahes söner Tyge och Jörgen gingo i Sorö kyrka, som var en stiftelse af Fredrik II för 30 adliga och 30 oadliga lärjungar, men, enligt hvad ett samtida dokument utvisar, fingo Tyge Brahes barn ta plats bland de ofrälse.

Ja, tiden var nu en gång sådan!

DET GAMLA SKÅNSKA BRAHEGODSET KNUTSTORP. FOTO FÖR IDUN AF ALFRED B. NILSON, HELSINGBORG.

*Undertecknad som jag
af Trummens förmyndare,
anser densamma smottom
alla anmärk på en god
bilag och drag tvärl och
hållt*

*Tageborg Lethelius
sty. af ditta Högskola och
Pöjgifru för kunnat i a*

Men för att återkomma till fru Beata Bilde, följde hon med moderlig medkänsla och bäfvan sin ryktbare son på hans segertåg genom världen. Nästa gång vi höra något från henne, är hon 78 år gammal. I ett bref dateradt 24 okt. 1599 från systern Sophie Brahe till den store astronomen, heter det bl. annat:

— — — ”M. a. k. broder, jeg tenker min moder har vell nu fald eders skrivelssse, der blir hun gladt vid, di hun war nu saa omhyggelig for jer, sin i war dragen til kiesseren etc.” —*

Det var nu fyra månader sedan förhållandena här hemma tvungit honom i landsflykt. Och på denna tid hade hon säkerligen ej hört något från honom. Hon tycks med resignation ha funnit sig i ödets skickelse, sedan hon fått bref från sonen, ty med lättadt hjärta skriffer hon följande bref en månad därefter till Tyge Brahe:

»Kierre Thüge och kierre Sönn, Gud Allmechtiste werre nu och althid huoss Dig och alle dine och beva're dig Naadelig och vell fra Allt dett, som ont er. Kierre Sönn, haffuer Jeg Dig paa thet allervenligste bethackitt for din guode skriffvelsee, som du skriffver Mig thill Kierre Sönn, och villt wide hvor Jeg nu er thill passe, Saa er dett enn nu, gud verre loffvet, gott mett mig. Kierre Sönn, Saa er ditt Breff mig mögit kiertt att hørre, att du, Gud verre loffvett, er nu kommen thill Roulighed, och huis ditt breff er anlangindis, er mig mögit kiertt, att dig och dine lider alltt vell, gud verre loffvett; thi Gud vill ingen haffve forgett, som honnom fröckter; och som din Sönn haffver och saa berett for Migh, at din Leilighed gaar dig löckelig och vell ann, gud verre loffvet, Saa vill jeg, kierre Sönn, icke lenger opholde dig mett denne mind korthe skriffvelssse; du skalltt alle Mine Dauge finde mig for din hulle Mooder och will her mett haffve dig Gud Allmechtiste befallendis, dig och alle dine, mett Alltt Löcke och Wellfardt.

Af Billisgaardt then 26 novembris Anno 99.
Beatte Bilde

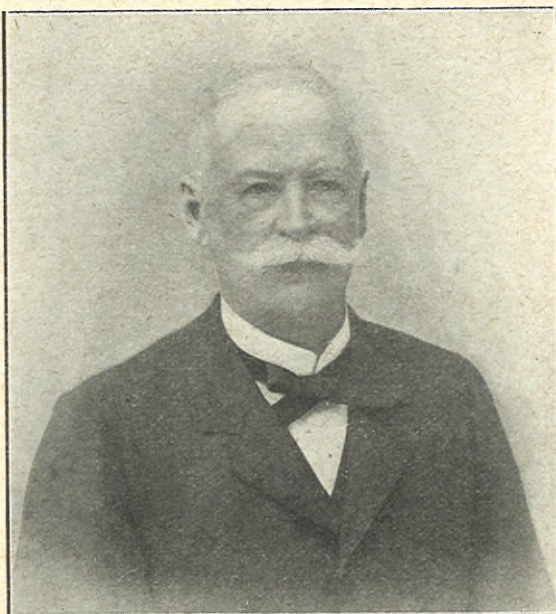
Fram på våren följande år får hon ett längre bref från Tyge Brahe, hvori han tackar henne ”for det mogit godt, I beviste samme min Sön den stun, han var hos eder, och for die Penge I forærit hannom; hand lod sig derfor giörre itt Smugt guldarmbond, som han will forware och berre for eders skyldt, den stund, han leffver.”

* Jämför Breve og Aktstykkene angaaende Tyge Brahe og hans slættinge etc. F. R. Friis. Kjöbenhavn 1875.

Vid pass ett och ett halft år därefter, den 24 oktober 1602, har Tyge Brahe lyktat sin lysande bana. I fyra år överlefade Beate Bilde honom. Hennes make hade då hvilat i grafven i 34 år.

* * *

Knutstorps slott består af en hufvud- och två flygelbyggnader med tinnade gafflar och spetsbågsfriser. På hvardera sidan om ingångsporten till stora byggnaden äro inramade tvänne taflor. A den ena, som är af sten, finnes under Brahe- och Bilde-vapnet följande inskrift: "Anno domini 1551 lad jag Otthe brahe bygga thette hus her staar oc blef folkommen samme aar met min kiere hustru beate bilde her claus bildes dotter paa lingsgaardt." Den andra taflan åter är af gjutet järn. Under ätterna Ankarstjernes och Cronackers vapen läser man: "Anno domini 1726 lät jag Hans Ankarstjerna tillika med min kiere hustru Anna Maja Cronacker uppbygga detta hus, som varit upbrändt sedan anno 1678 uti förra kriget."

GREFVE GÖSTA WACHTMEISTER, KNUTSTORPS NUVARANDE INNEHAFVARE.

syskon, knäböjande kring den korsfäste. Taflan hänger emellertid högst olämpligt för fotografering. Den bild af Brahemonumentet, vi här lämna, är en teckning af taflan före restaureringen af professor Magnus Petersen. Alla personerna äro väl bibehållna, förutom Tyge Brahe — hans hufvud är utplånadt. "Besynnerligt nog" — säger på tal härom en litteraturhistoriker — "han som hade hufvud för hela familjen."

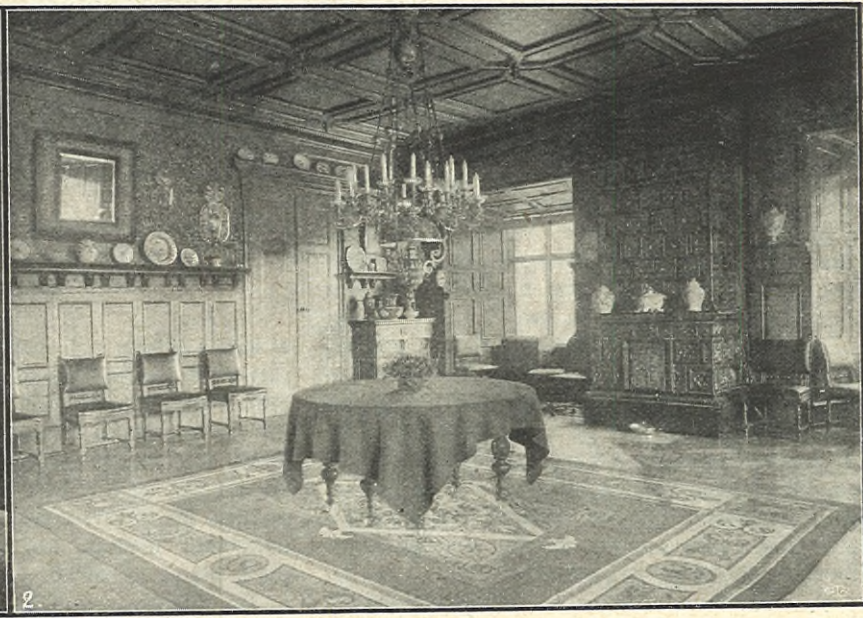
Vi gå igenom de eleganta rummen och gemaken och dröja en stund i salongen, där familjeporträtt, det ena efter det andra, ända från Christinas dagar, blicka den besökande till mötes.

I slottets omedelbara närhet har grefve Wachtmeister låtit uppföra en ryggåsstuga, hvilken fordom legat på godset. Här har han nu sammanfört en rikhaltig samling föremål från trakten, som ger en instruktiv bild af allmogens hemlif och skaplynne.

Från splitets och ofredens dagar finnas äfven hågkomster i denna samling. Diverse

SALONGEN Å KNUTSTORP.

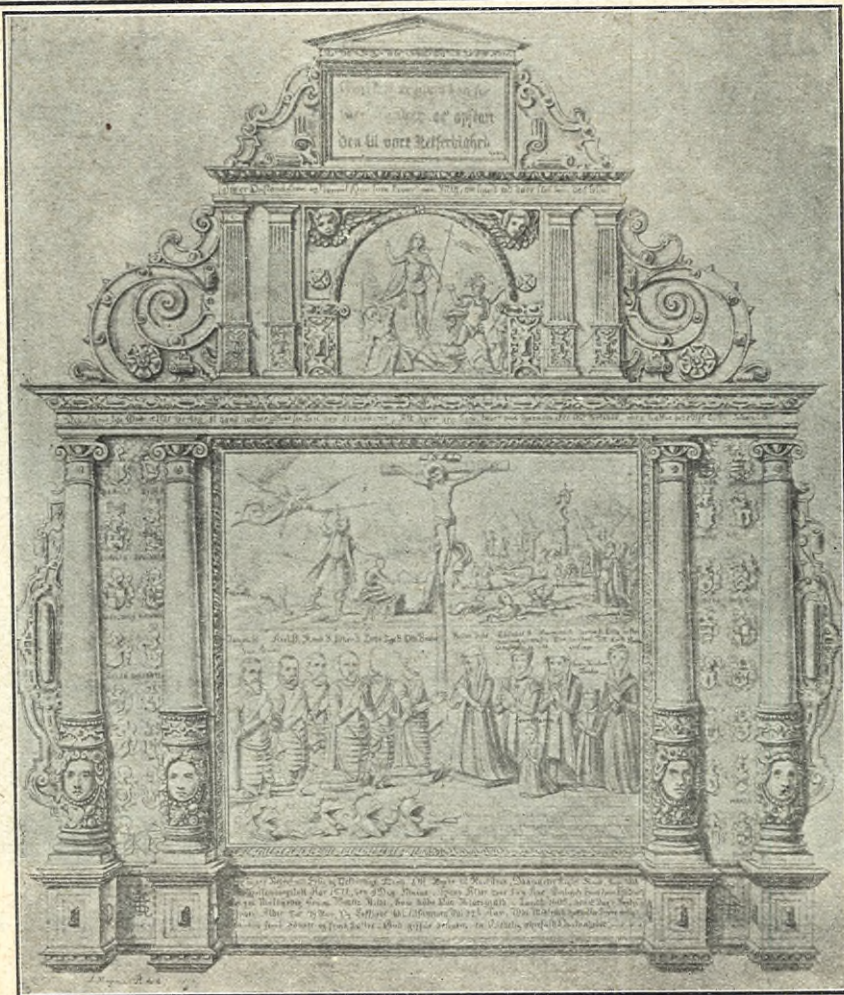

MATSALEN Å KNUTSTORP.

Knutstorp inköptes 1771 af grefve G. H. C. Wachtmeister, inom hvilken släkt det allt sedan förblifvit. Nuvarande ägaren är f. d. ryttmästaren grefve Gösta Wachtmeister och hans grefvinna, född Sköldebrand.

Slottsherren på Knutstorp, en ståtlig imponerande gestalt, bär sina snart fyllda 70 år med ovanlig vigör. Ytterst älskvärd och förekommande, erbjuder han sig själf som en den intressantaste ciceron på en rond genom slottet och dess omgivning.

Så fort man lämnat gården och träder inom dörren, mötes man af tvänne målningar: den gråtande Heracles och den leende Democritus, hvardera med en glob i handen. Väl uppkommen på den magnifika ektrappan i vestibulen, öfverraskas man af ett verkligt Tyge-Brahegalleri, en ofantlig samling kopparstick, gravyrer, minnespenningar, målningar och statyetter af Knutstorps forna världsberömda ägare. Hedersplatsen intages af en större oljemålning, som en gång haft sin plats i Kågeröds kyrka. Den framställer Tyge Brahe, hans föräldrar och

BRAHETAFLAN Å KNUTSTORP.

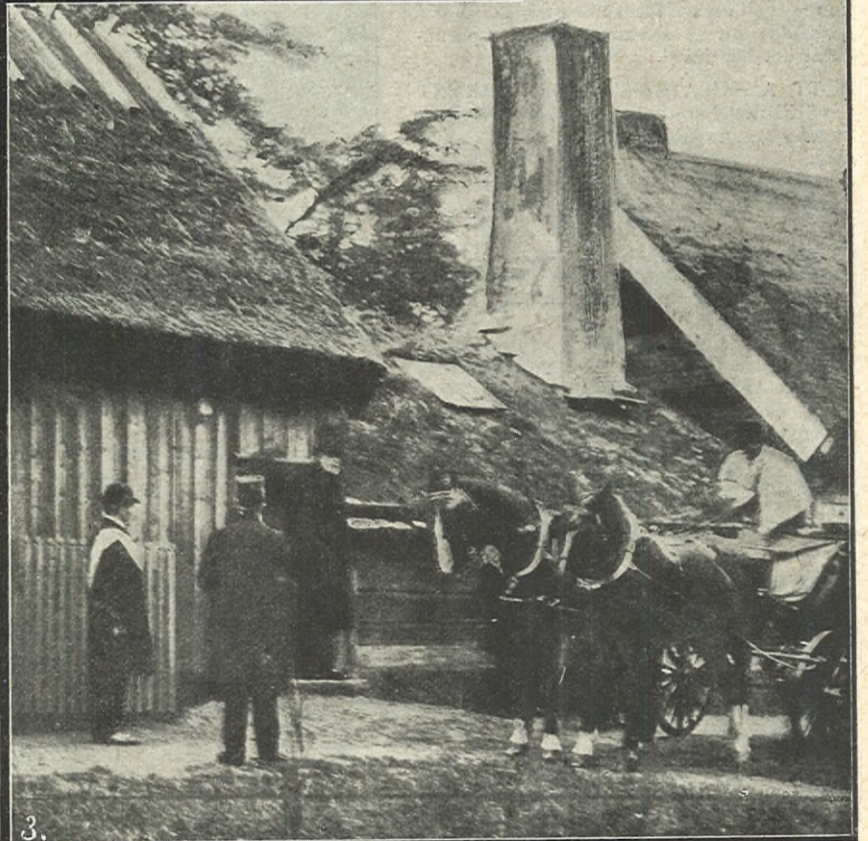
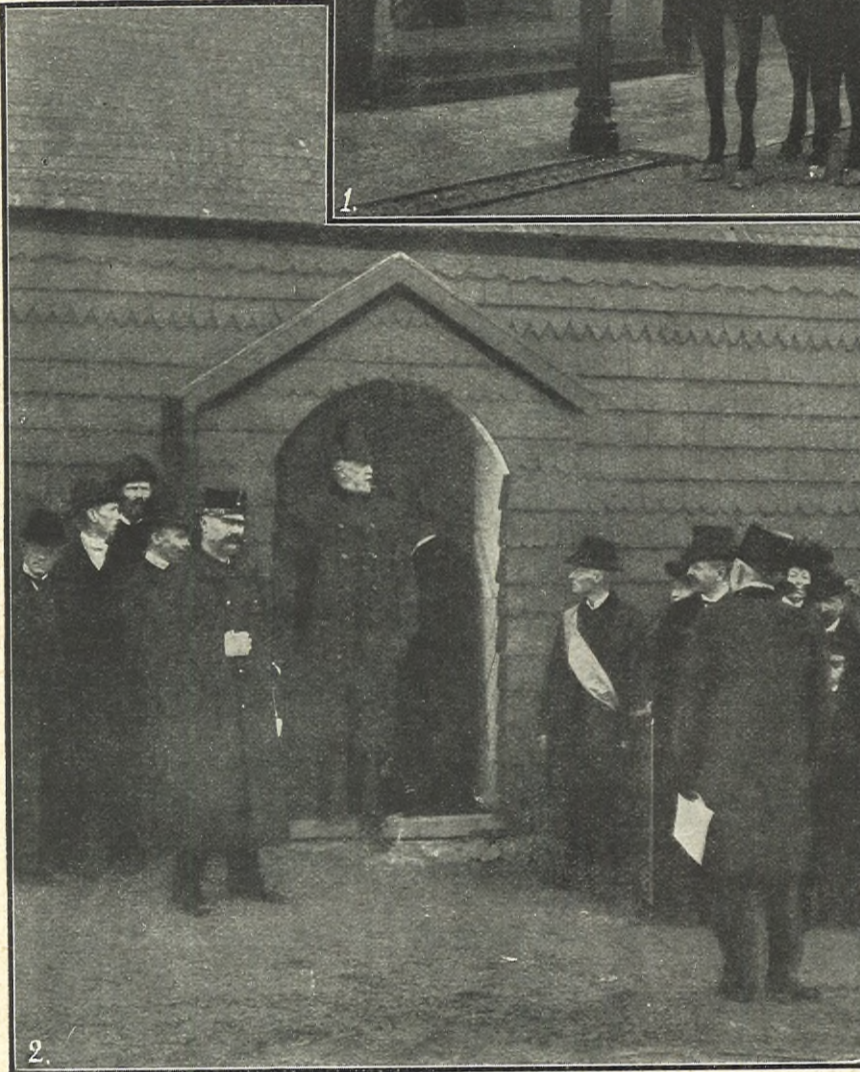
större och mindre rester af granater ha härom åtskilligt att förtälja. Och på slottets södra sida observerade vi en ensam kanonkula, som borrar sig in i muren — ett minne kanske från krigsåret 1676, då snapphanarne huserade, då mord och illdåd uttördes på Knutstorp, hvarom brottmålsanalen från denna tid kunna förtälja. De blommande slingerväxterna och spalierfruktträden, som nu klänga sig uppåt murarna, breda glömskans dok öfver det flydda...

Men framför allt är Tyge Brahes namn bundet vid Knutstorp. Det var hans släkts stamgods, här stod hans vagga, han ägde det själf och vistades här tidtals. Visserligen ha de yttre spåren efter honom och hans samtida sopats bort, men hans minne lefver kvar på Knutstorp i kärleksfull hågkomst. Hvad andra pietetslöst brutit mot hans minne, har man här sökt sona.

FRÅN KONUNG OSCARS
BESÖK I JÖNKÖPING.
FOTO FÖR IDUN AF
HOFFOTOGRAF H. HOLM.
1. KONUNGEN OCH
LANDSHÖFDING PALM-
STJERNA LÄMNA RESI-
DENSET FÖR ATT
INSPEKTERA SMÅLANDS

ARTILLERIREGEMENTE.
3. FRÅN BESÖKET I
JÖNKÖPINGSSTADSPARK.
KONUNGEN I DÖRREN
TILL RYGGÅSSTUGAN.
2. KONUNGEN LÄMNAR
BÄCKABY GAMLA
KYRKA I JÖNKÖPINGS
STADSPARK.

HENRIK SCHÜCK

fyller femtio år den andra november. Stockholmsbarn till födseln, har professor Schück vistats i Uppsala större delen af sitt lif, 1873—82 som student, 1882—90 som docent och allt sedan 1898 som professor i estetik, litteratur- och konsthistoria. Sedan någon tid är han tillika universitetets

rektor magnifikus. 1890—98 var han professor vid Lunds universitet

På sin femtioårsdag kan Schück blicka tillbaka på en ovanligt omfattande verksamhet som vetenskaplig författare, i hvilken egenskap han står bland de allra främsta af våra ej synnerligen alstringsrika humanister. Redan hans arbete som utgivare är mycket rikhaltigt och innefattar både åtskillig äldre svensk litteratur, intressanta brevsamlingar och memoarer

Såsom litteraturhistoriker har han riktat vår bokvärld med flera större arbeten, såsom en själfständig undersökning om *Shakspeare* (1883—84), Sveriges enda bidrag till Shakspereforskningen, den imponant anlagda *Svensk litteraturhistoria* I (1885—90), som sträcker sig till och med reformationstidehvarvet, första delen af *Illustrerad svensk litteraturhistoria* (1895—96), fortsatt af Warburg, samt den väldiga *Världslitteraturens historia* (1898 ff.), hvars hittills utkomna delar behandla antiken och judafolkets äldre litteratur. Den intressanta monografien öfver *Lars Wivallius* (1893), *Ur en resandes anteckningar* (1900) och sex band *Ur gamla papper* (1892—1904) innehålla till stor del alldeles nytt material. På sista tiden har Schück väsentligen sysslat med nordisk mytologi, till hvilken två delar *Studier i nordisk litteratur- och religionshistoria* (1905) höra. Därtill kommer en mängd delvis mycket viktiga smärre uppsatser, talrika tidningsartiklar och — från yngre år — lysande parodier; jämte Lundahl har han redigerat en läsebok för folkskolan och ensam gifvit ut en samling öfversättningar, "Världslitteraturen".

Af litteraturhistoriens tre sidor, den historiska, den psykologiska och den estetiskt-filologiska, har Schück väsentligen betonat den förstnämnda; liksom hans läggning öfvervägande är kulturhistorikerns och den komparativa forskarens. Han har behandlat ett mycket stort antal ämnen inom sin vetenskap och dess frändvetenskaper och torde ha varit framgångsrikast i frågor rörande medeltiden och folkdikten, hvilka äfven tillhöra hans älsklingsämnen. Till hvilka uppgifter han än vändt sig, har han alltid medfört en utomordentlig konstruktiv och kombinatorisk förmåga, som skarpsinnigt uppdagat nya fakta och fenomen samt åstadkommit geniala uppslag. Han besitter likaledes en sällsynt förmåga af syntes i sin framställning, hvarigenom hans arbeten få sin säkra struktur och som gör hans öfversikter af ett tidehvarf eller en riktning till glanspunkter.

Schück är känd som en fängslande föreläsare. Rik på initiativ och arbetslust, har han varit en af det akademiska konsistoriets verksammare medlemmar. Mätte hans arbetsdag till gagn för vår kultur bli lång!

UR DAGSKRÖNIKAN.

HARALD WIESELGREN, den vida bekante bibliotekarien och spirituelle skriftställaren, fyller i dag torsdag 70 år. Att han kommer att hjärtligt hyllas af den stora vänkrets, som under decennier slutit ring omkring hans intressanta personlighet, är själfallet. Särskildt lär sällskapet »Idun», som räknar honom bland sina stiftare och hvars sekreterare han allt fortfarande är, komma att öfverlämna en minnesgåfva som ett uttryck för den tacksamhet och beundran sällskapet hyser för en af dess yppersta medlemmar.

För dem, som vilja söka en utförligare bild af bibliotekarien Wieselgren, hänvisa vi till »Idun» nr 44, år 1900, hvarest hans porträtt och intressanta själfbiografi återfinnas.

GREFVINNAN WEDEL I LAPPKOSTYM. Vid en kostymbal hos engelske ambassadören i Wien för någon tid sedan uppträdde vår bekanta landsmaninna grefvinna Stephanie von Wedel, född Hamilton, i lappkostym, förfärdigad af Handarbetets vänner och fröken Augusta Lundin härstädes.

Den originella dräkten väckte naturligtvis uppsende bland damerna af Donaustadens societet.

En vän i Wien har sändt oss ett porträtt af grefvinna, iförd den nämnda maskeradkostymen, och i tanke att det kunde äga intresse för hennes talrika vänner härstädes att se detsamma, ha vi reproducerat det här invid.

ETT AMBULATORISKT VEGETARISKT SKOLKÖK är ett önskemål, som Svenska vegetariska föreningen håller på att realisera. En kommitté bestående af folkhögskoleföreståndare Oscar Lundgren i Tjörn, grosshandlare Joh. Lindström, Stockholm, och ordföranden, har förberedt frågan. Man har beslutat öppna en insamling för ändamålet. Man har planerat att redan i vinter få i gång den första kursen i Stockholm.

En kommitté, bestående af professor-skan Hilma Unman, fru Selma Wavrinsky och fru Anna Saxon, har tillsatts att igångsätta skolköket. Den sistnämnda har i dagarna genomgått en pedagogisk vegetarisk kokkurs vid Skodsborgs sanatorium, i afsikt att därigenom bli i stånd att frivilligt stå skolköket till tjänst såväl under uppsättningen som när det kommit i gång.

GÖTEBORGS NYA SLAKTHUS. I medio af denna månad torde göteborgarne ha sitt nya slakthus färdigt att tagas i bruk. Lyckliga Göteborg! Stockholms slakthus är ännu endast en »fråga», hvars slut-

GREFVINNAN STEPHANIE VON WEDEL, FÖDD HAMILTON, I LAPPDRÄKT. ADÈLE, WIEN, FOTO.

liga afgörande vi kanske kunna få motse om ett halft sekel eller så...

År 1899 förelåg ett definitivt beslut att å egendomen Marieholm uppföra de några år förut projekterade byggnaderna för Göteborgs nya slakthus.

I den tillsatta kommissionen, som utsändes

till kontinentens större städer med uppdrag att studera slakthusanordningar, deltog arkitekten Otto L. Dymling, hvilken efter hemkomsten utarbetade ett kostnadsförslag å 2,141,200 kronor för den blifvande anläggningen.

Vid sammanträde den 30 maj 1901 godkände stadsfullmäktige arkitekten Dymlings ritningar, och sedan dessa stadfästs af k. bhde, tog det tekniska utförandet sin början.

Etablissemnet omfattar ej mindre än 24 stycken olika byggnader, fördelade å en yta af 83,000 kvm. Man har indelat det hela i fem grupper: förgården, kreatursgården, slaktgården, hästslakthusen samt undersökningsbyrån. Vid förgården finna vi administrations-, bostads- och försbyggnaderna samt entrén, och därefter vidtaga de olika hallarne.

Slakthusets anläggning tog sin början den 20 september 1902 och har nu nått sin fullbordad, något försenad genom verkstadslockouten. Det hela är värderadt till 2,951,490 kronor, däraf tomtvärdet betingar 664,000 kronor. Det egentliga byggnadsarbetet har utförts af den kända firmen F. O. Peterson & Söner i Göteborg, hvarjämte ett fyrtiotal svenska och utländska firmor levererat de öfriga erforderliga detaljdelarne inom alla branscher.

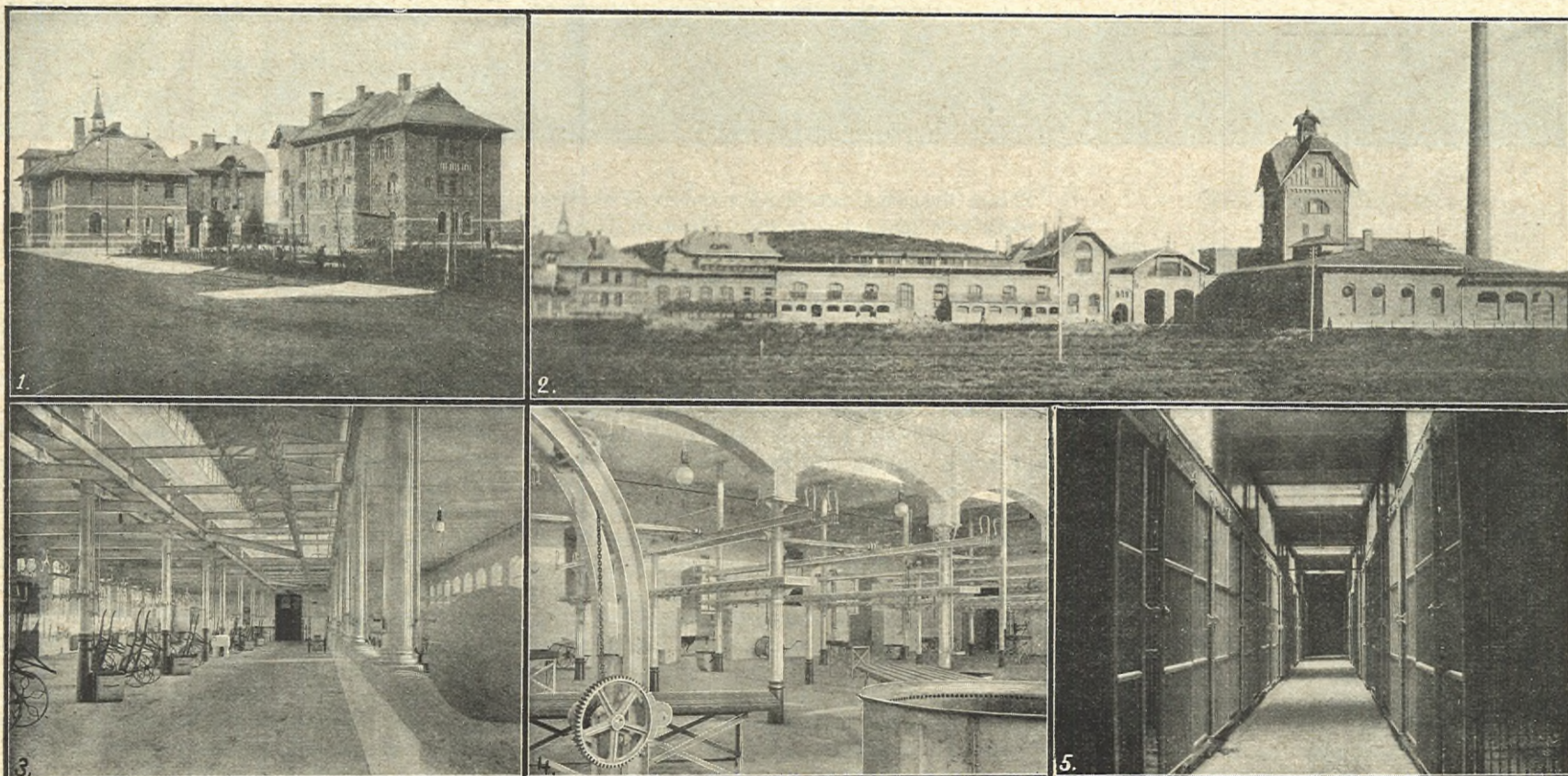
En elektrisk spårvägslinje förbinder Göteborg med slakthuset, som är beläget ett godt stycke uppåt älven, där denna skäres af Säfveån.

ETT KASERNJUBILEUM. Den 28 sistlidne oktober var det 10 år sedan en af vårt lands ståtligaste kaserner, 1:sta Göta Artilleriregimentes kasern vid Kviberg utanför Göteborg, uppläts för sitt ändamål. Dagen högtidlighölls med en middag för alla forna och nuvarande officerare vid regementet.

STORJAKTER I GÖTEBORGS SKÄRGÅRD. Att Göteborgs skärgård är rik på holmar och skär är ju bekant litet hvarstans inom Sverige. Men att dessa hundratals större och mindre öar äro hemvist för rika villebrädsstammar, är nog icke så allmänt känt.

Så är emellertid förhållandet. Rapphöns och hare trifvas alldeles utmärkt därute på de kala, af Västerhavets vindar omfläktade öarne, å hvilka jakten i allmänhet är skyddad genom att ligga i händerna antingen på jägareklubb eller hos enskilda, men i båda fallen innehafvare, som förstå att genom värden af det vilda hålla stammen uppe.

Vår lilla illustration föreställer en dylik jägareklubb under jakt i skärgården på väg från en ö till en an-

GÖTEBORGS NYA SLAKTHUS. FOTO FÖR IDUN AF ANNA BACKLUND. 1. ADMINISTRATIONSBYGGNADERNA. 2. SLAKTHALLARNE. 3. SLAKTHALLEN FÖR NÖTKREATUR. 4. SLAKTHALLEN FÖR SVIN. 5. KYLHUSET FÖR KÖTTETS FÖRVARING.

